

би ште си припомнишь обстоятелства, които първий път са избѣгнали отъ паметъ та ти.

Митановъ.

Всичко казахъ . . . всичко казахъ. Вий не искахте повече.

Тахсинъ.

Ний искаме да знаемъ само онова, което е по-трѣбно за да се прѣвари всяко печално слѣдствие. Народътъ се е повлекълъ невинно и несъзнателно по безразсѣдни ти и честолюбиви прѣдприятия на нѣколко недозрѣли мозъци. Праведно е да нѣма да оплаква невинното си увлечение. Утрѣ слънцето да изгрѣе подъ Търново и надъ България, като, че ништо не е било : ето кое ни трѣбова. Того е и твое то желание. Ништо не трѣбова да се избѣгне, което би могло да попрѣчи на намѣренията ни. Ште има ли прѣдставители и отъ други градове?

(Митановъ навожда глава та си).

Тахсинъ.

Може би да е казалъ вече това. Вижъ, Ахмедъ.

Ахмедъ, *(като разглежда истинтакъ тѣ).*

Ни дума за прѣдставители. Ни едно име.

Единъ отъ беевити.

Търновци ти кои са?

Другий бей.

Други ти може да не знаешъ, въ Търновци ти са познати. Залагамъ, че утрѣ всяки ште търси какъ да извини присѣствие то си. Случайностъ, нашли е, заплашване, измама. Къжи кои са Митановъ?

Тахсинъ.

Та нѣма и зашто да ги крие. Утрѣ ште ги знаемъ всички.

Митановъ.

Вий не искахте имена . . .

Маринъ.

Добра та работа. Каква вреда, че ште кажешъ имена та имъ?